

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1092/2023
26.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Ђурђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 230/22 од 10.03.2023.године и Вишег суда у Панчеву Кж1 132/23 од 13.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.10.2023.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Ђурђевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 230/22 од 10.03.2023.године и Вишег суда у Панчеву Кж1 132/23 од 13.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу К 230/22 од 10.03.2023.године, окривљени АА је оглашен кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара, која ће се извршити у Заводу за извршење казне затвора или одговарајућој здравственој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, с тим што се време проведено у установи на лечењу се урачунава у казну затвора.

Поред тога, истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка ОЈТ Вршац, наведене у изреци пресуде, као и суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, док су оштећени ББ и ВВ, ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 132/23 од 13.07.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Илија Ђурђевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе за наведено кривично дело или укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног подноси захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истичући да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати и то налазу и мишљењу вештака др Бранислава Ђурђева, специјалисте неуропсихијатрије. Као разлог, бранилац окривљеног истиче да је приликом израде налаза и мишљења судски вештак користио медицинску документацију СБПБ „Др Славољуб Бакаловић“, у коју документацију је извршио увид као запослен у болници, без сагласности суда и самог окривљеног. Ово имајући у виду да наведена документација није део списка предмета Основног суда у Вршцу К 230/22, као и да је вештачење поверено вештаку, а не установи у којој је вештак запослен, па је нејасно како је судски вештак дошао до медицинске документације, а окривљеном није остављена могућност да се изјасни о доказима који су коришћени. Поред тога, судски вештак приликом давања налаза и мишљења није имао у виду ни чињеницу да је окривљени АА лечен у СБПБ „Др Славољуб Бакаловић“ на „С“ одељењу, јер је отпусна листа достављена суду након извршеног вештачења од стране судског вештака.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, с обзиром да налаз и мишљење судског вештака др Бранислава Ђурђева од 12.09.2022. године, ни сам по себи, а ни по начину прибављања није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку.

Из списка предмета произлази да је јавни тужилац наредбом одредио психијатријско вештачење ради утврђивања урачунљивости окривљеног у време извршења кривичног дела, као и утврђивања да ли је окривљени кривично дело учинио услед зависности од употребе алкохола, да ли и даље постоји опасност да би услед наведене зависности могао наставити са вршењем кривичних дела, те је за вештака одређен др Бранислав Ђурђевић, у складу са одредбом члана 113., 114. став 1 и 2. и 117. ЗКП.

На основу вештачене медицинске документације из списка предмета, као и прегледа окривљеног, вештак др Бранислав Ђурђевић је у складу са одредбом члана 128. ЗКП, изнео налаз и мишљење.

Из садржине самог налаза и мишљења, произлази да је судски вештак користио извештаје лекара специјалиста СБПБ „Др Славољуб Бакаловић“ од 28.06.2022. и 23.08.2022. године, као и да је извршио увид у медицинску документацију Специјалне болнице за психијатријске болести у Вршцу, те обавио преглед окривљеног дана 23.12.2013. и 12.09.2022. године, а која целокупна медицинска документација је достављена суду у оквиру налаза и мишљења и представља саставни део списка предмета. Наводи браниоца окривљеног да је судски вештак користио медицинску документацију СБПБ „Др Славољуб Бакаловић“, у коју документацију је извршио увид као запослен у болници, без сагласности суда, нису основани, јер је судски вештак извршио вештачење на основу наредбе јавног тужиоца и на основу документације која му је била доступна, а која по оцени овог суда има процесноправну вредност и могла је бити коришћена приликом израде налаза и мишљења вештака у циљу обављања задатка вештака. Ова документација, као део налаза судског вештака је део списка предмета, па је у њу могуће извршити увид, а налаз и мишљење вештака су на главном претресу прочитани и у том смислу су објективно били доступни окривљеном и браниоцу.

Како је, према томе, налаз вештака урађен на основу законите наредбе, те је окривљеном и браниоцу било могуће да се упознају са налазом и са медицинском документацијом на основу које је налаз урађен, то овај доказ – налаз и мишљење судског вештака др Бранислава Ђурђевића од 12.09.2022. године, није незаконит доказ.

Самим тим, побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца неосновано указује.

Оспоравајући законитост наведене доказне радње, бранилац осталим наводима захтева указује на чињенична утврђења судског вештака, односно да се приликом налаза судски вештак осврнуо само на стање окривљеног у погледу зависности од алкохола али да се није изјашњавао о његовом психичком стању, те оспорава прихватљивост оваквог доказа, а самим тим и утврђеног чињеничног стања у смислу члана 440. ЗКП, у чију оцену се овај суд није упуштао с обзиром да наведена повреда закона није разлог због ког окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Поред тога, бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП наводима да суд није донео правилну одлуку у погледу кривичне санкције, те није правилно применио одредбе о одмеравању и ублажавању кривичне санкције, с обзиром да је кривично дело окривљени учинио у стању битно смањене урачунљивости, као и да је у оптужном предлогу ОЈТ Вршац за оба догађаја од 27.05.2022. и 01.06.2022. године, тужилац предложио казну затвора у трајању од 6 месеци, а у конкретној ситуацији окривљени је осуђен за кривично дело извршено дана 27.05.2022. године и суд му је само за то једно кривично дело одмерио казну затвора у трајању од 6 месеци, супротно предлогу тужиоца.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 54. став 1. Кривичног законика је прописано да ће суд учиниоцу кривичног дела одмерити казну у границама које су законом прописане за то дело, имајући у виду сврху кажњавања и узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајући и отежавајуће околности), а нарочито: степен кривице, побуде из којих је дело учињено, јачину угрожавања или повреде заштићеног добра, околности под којима је дело учињено, ранији живот учиниоца, његове личне прилике, његово држање после учињеног кривичног дела, а нарочито његов однос према жртви кривичног дела, као и друге околности које се односе на личност учиниоца.

Одредбом члана 420. ЗКП прописано је да се пресуда односи само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржан у поднетој или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници, а ставом 2. истог члана да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

Имајући у виду наведено, те да из списка произлази да је окривљеном стављено на терет извршење продуженог кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 61. КЗ, а да је осуђен за само једну радњу односно кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, као и да суд није везан предлогом тужиоца за висину кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном приликом доношења осуђујуће пресуде, то се неосновано поднетим захтевом браниоца окривљеног истиче да је суд погрешно применио одредбу члана 54. КЗ приликом одмеравања казне окривљеном.

Осим тога у овом делу захтева, бранилац истиче и погрешну одлуку о мери безбедности, наводећи повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док у суштини одлуку оспорава наводима да се окривљени у међувремену лечио, да му наведена мера није потребна, на који начин бранилац правноснажну пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, а која повреда, не представља законски разлог због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, те се Врховни суд у оцену истих није упуштао.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, због које је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева, али не наводи у чему се састоје наведене повреде већ суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање, истичући исказе сведока, одбрану окривљеног и друге изведене доказе, те на основу сопствене оцене доказа закључује да су погрешно оцењени докази и да је у конкретном случају требало окривљеног осудити само за прекршај. Како из изнетих навода произлази оспоравање побијаних одлука из разлога прописаних одредбом члана 440. ЗКП, то се овај суд није упуштао у њихову оцену, с обзиром да наведена повреда закона није разлог због ког окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, налазећи да у предметном кривичном поступку нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тач. 1) ЗКП, као ни повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Ђурђевића, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП захтев за заштиту законитости одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић